

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הרה"ג אבנר קוזאס שליט"א

ביחד

טירונות

במשך חיי הנישואין עוברים בני הזוג טירונות של הטבה.

כל זמן שהוא היה בחור רווק הוא היה עסוק עם עצמו. היה לו הרבה זמן לסדר את הופעתו, לקפל את השרוול עד השריר... הוא קם מתי שהוא רצה, אכל מה שהתחשק לו, ישן כשבא לו... אין מי שיאמר לו מה תעשה ומה תפעל.

לעומת זאת, מיד אחרי החתונה, הוא נכנס למהלך של נתינה לאחרים. הוא חייב לפרנס, לרוץ למכולת, לקנות בשוק, לספק אבקת חלב. כשהתינוק בוכה, הוא חייב להחליף לו. הוא חייב לשלם כל חודש משכנתא, גמ"ח (גז מים חשמל) ... הוא נותן, נותן ונותן, ולא מפסיק להיטיב עם משפחתו.

וגם אם הוא התגרש חלילה, הוא חייב לשלם מזונות! החובות המוטלות עליו הופכות אותו לאדם טוב בעל כורחו. וְהַקְרָגֶל הוּפֵךְ לְהוֹיֹת טבע.

גם הבחורה הרווקה היתה עסוקה מאד עם עצמה. היה לה המון זמן לעמוד מול המראה ולשאול את עצמה: אני יפה או לא יפה? היא החליטה שהיא לא מספיק יפה, אז היא פתחה את המגירה עם הצבתות הפינצטות והמדבקות, תלשה מרטה והדביקה. היא הביטה שוב במראה ואמרה: זה לא זה. אחרי כשעתיים האיפור היה מושלם. היא יצאה לרחוב והיתה בטוחה שכולם עצרו את נשימתם...

מיד אחרי החתונה, אין לה זמן לעצמה. ביד אחת היא מחזיקה את הבקבוק של התינוק, בשנייה היא שוטפת כלים, ועם הרגל היא מנענעת את העריסה... אין לה פנאי להעביר כביסה ממכונת הכביסה למכונת הייבוש, ואפילו להתאפר כמעט ואין לה זמן. וגם אחרי שהיא סיימה לגדל את ילדיה מגיע תור הנכדים... היא נמצאת בנתינה אין סופית כל ימי חייה.

מכאן אנו למדים שהבית הוא טירונות של 'לתת'.

פרשת השבוע

כיפת ברזל

בכל פעם בליל הסדר אנו אומרים ושרים את המילים הללו: "והיא שעמדה לאבותינו ולנו שלא אחד בלבד עמד עלינו לכולתינו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לכולתינו, והקב"ה מצילנו מידם". ישנה "כיפת ברזל" שמגינה עלינו במשך כל ההיסטוריה – הקב"ה מצילנו מידם!

דוגמא נפלאה לכך קימת בפרשתנו – בלק מלך מואב פחד מעם ישראל פחד נורא. הוא ראה איך שישאל יצאו ממצרים כבשו את סיחון ועוג ועכשיו הם רוצים להיכנס לארץ ישראל דרך ארצו, מרוב פחד ולחץ הזעיק מלך מואב את בלעם בן בעור, שהיה מוגדר באותו הדור – ככלי הנשק הכבד והמסוכן ביותר. בלעם בכח עין הרע שהיה בו, היה יכול לכוון לרגע שהקב"ה כועס ולהשחיל קללה שהיה בכוחה להרוג עם שלם.

ובאמת בלעם ניסה שלוש פעמים לקלל את ישראל ובכל פעם במקום קללה הוא אומר ברכה. בלק התייאש ושלח אותו בחזרה לארצו בבושת פנים ועם ישראל חי. הדבר המעניין הוא שבאותו זמן עם ישראל שכן לשבטיו ולא הרגיש את הסכנה המרחפת מעליו והמשיך את סדר יומו ללא הפרעות, את "המלחמה" עם בלעם ניהל הקב"ה בכבודו ובעצמו והתקיים – "והקב"ה מצילנו מידם".

ועל זה כתב דוד המלך ע"ה בספר התהילים: "הִלְלוּ אֶת ה' כְּלַגּוּיִם שְׁפָחוּהוּ כְּלִהְאָמִים כִּי גִבַר עֲלֵינוּ חַסְדּוֹ וְאֶמֶת ה' לְעוֹלָם הַלְלוּהָ". ונשאלת השאלה – למה הללו את ה' כל גויים? צריך שעם ישראל יהללו את ה' על שמצילו מידם? התשובה לכך נמצאת בפרשתנו. רק הגויים הם שיודעים כמה שהם מנסים להזיק לעם ישראל ולפגוע בו. הרבה מטעני חבלה וחומרי נפץ, טילים ופצצות נשלחו לפגוע, וברוך ה' לא רק שהם לא פגעו, פעמים רבות גם לא ידענו על נסיון שילוחם. כשהגויים רואים כזו השגחה ושמירה הם אלו שמהללים את הקב"ה שגבר עלינו חסדו.

לכן אמר בלק לבלעם "לִקְבֵי אֵיבִי קְרָאתִיךָ וְהִנֵּה בְרַכְתָּ בְרַךְ זֶה שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, וְעַתָּה בְּרַחֲלֶיךָ אֶלְמִקְוֶמָךְ אֶמְרָתִי כַּבֵּד אֶכְפְּדֶיךָ וְהִנֵּה מְנַעַךְ ה' מִכְבוֹדִי". גם הסכנה הזאת חלפה. היום בדורנו אנו מוקפים אויבים מבית ומחוץ.

איך אפשר להפעיל את "כיפת ברזל" הזו? הקוד לכך הוא אחדות! במשך כל ההיסטוריה של עם ישראל כשהיינו מאוחדים לא יכלו לנו אויבנו.

אם בימי מרדכי ואסתר – "לך כנוס את כל היהודים". אם בזמן היוונים – שאמר מתתיהו "מי לה' אלי!". ואז אימפריות שלמות זזו הצידה והתוצאה עם ישראל חי!

נשתדל להתאחד בתוך הבית ובתוך החברה ונזכה – להגנה של – "והקב"ה מצילנו מידם".

שבת שלום ומבורך - אבנר קוזאס

בדיחה

בעל מתכנן מסיבת עשרים שנות נישואים. שואלים אותו מה יביא לאשתו. עונה הבעל: "אני לוקח אותה לאלסקה". החברים מתפעלים ושואלים: "אם זו המתנה עכשיו... מה תעשה ביום הנישואים החמישים?" עונה הבעל: "אני אחזיר אותה..."

פתגם השבוע

"כשצריך האדם לעלות בדרגות הרוחניות, צריך שתהיה לו ירידה קודם העליה, כי הירידה היא תכלית העליה" (רבי נחמן מברסלב)

לקבלת העלון במייל יש לשלוח בקשה למייל: betenuh@gmail.com

החפץ חיים

הרב אהרון כהן חתנו של החפץ חיים נחל פעם אכזבה בהשתדלותו להשיג משרת רבנות בעיר מסוימת. השיח ר' אהרון את צערו בפני חותנו, והח"ח דיבר על ליבו והצביע בפניו שאין זה כדאי להצטער ולהתמרמר בשל אי קבלת משרה רבנית.

ברם, דעתו של ר' אהרון טרם נחה, והח"ח שהכיר שצערו עדיין לא פג, אמר שהוא מוכן לספר לו סיפור, אבל בתנאי שיקבל על עצמו ויבטיחו נאמנה לבל יספר זאת לאיש כל עוד הוא, החפץ חיים, בחיים. רבי אהרון הבטיח והח"ח סיפר לו את המאורע שהתרחש. בתקופה הקצרה שבה כיהן כרב בעיירה ראדין, ושהיווה את אחד הגורמים לעזיבתו את הרבנות.

אירע פעם ואחד הקצבים נתפס במכירת בשר טריפה, וכמובן שהועבר מיד מחזקתו. הלה בא לפני, סיפר הח"ח, והביע חרטה גמורה על מעשיו, הבטיח בכל ההבטחות שבעולם לבל ישוב לכסלה עוד, והתחנן בדמעות שאחזיר לו את ההכשר.

מאחר שנוכחתי שהלה מתכוון ברצינות להבטחותיו, ומצוקתו הכלכלית היתה עצומה, שיתפתי את מידת הרחמים במידת הדין והחזרתיו לכשרותו. על החטא עצמו קנסתי אותו בתרומה גדולה לבית המדרש.

הקצב לא האריך ימים לאחר אותו מעשה, וכעבור זמן קצר הלך לעולמו, וכל מה שאירע עימו, ונשכח מהלב. באחד הימים, המשיך החפץ חיים לספר, ואני לומד כדרכי בעזרת הנשים שלידי בית הכנסת, נפלה עלי תרדמה, ובחלומי והנה מופיעים לפני שלושה אנשי צורה, והגדול שביניהם פונה בשאלה: רבי ישראל מאיר, הלא תזכור את המאורע עם אותו קצב שקנסת אותו בתרומה לבית הכנסת. אמור נא אפוא, מה היתה כוונתך בקנס זה, האם רק למען יזהר להבא וישמור עצמו לבל יכשיל עוד את בני העיר, או כוונתך הייתה למען תהיה לנענש כפרה על עונו.

בשומעי את הדברים, המשיך הח"ח לספר, אחזני רתת וחלחלה, ולא יכולתי להוציא מילה מפיו, אבל ראש המדברים הרגיעני, ואמר שימתינו לי עד שתשוב דעתי אלי, כשנרגעתי, הרהרתי בליבי מה היתה כוונתי באותו קנס, והשבתי שעד כמה שאני זוכר הטלתי את הקנס לשם עונש, ולא לשם כפרה, האורחים הודו לי על תשובתי, ונפטרו ממני.

כשהתעוררתי מתרדמתי היה ראשי כבד עלי, מבלי יכולת למצוא מרגוע לנפשי, חזרתי לתלמודי, והנה שוב נופלת עלי תרדמה. הפעם הופיע הקצב בעצמו כשהוא כולו רצוף ומדוכדך, והחל לטעון כנגדי בקול בוכים: אוי רבי ראה נא מה עוללת לי בתשובתך לבית דין של מעלה, כשעמדתי לדין והקטגור תבע לדון אותי לגהנום בעוון האכלת טריפות, טענתי שכבר התכפרתי בקנס שהטלת עלי לתרום לבית הכנסת.

הקטגור המשיך לטעון כנגדי ואמר שהקנס לא היה לשם כפרה, אלא לשם אזהרה להבא גרידא, בית הדין החליט לשאול את פיד על כוונתך, ומאחר שתשובתך היתה שלא התכוונת לכפרה, יהיה עלי עתה לעבור יסורי גהנום קשים כדי להזדכך מאותו עוון.

בשלב זה פנה הח"ח לחתנו ואמר לו, שכיוון שעול הרבנות בכללו היה למורת רוחו, הרי לאחר מעשה זה גמלה בליבו החלטה להסתלק מן הרבנות. אף אתה, ר' אהרון חתני, ראה נא גם ראה מה גדולה היא האחריות הכרוכה ברבנות, ולכן אל תצטער שלא קבלת המשרה.

הרב שלמה אלפנדר זצוק"ל

בעיר דמשק נתוודע רבינו לגאון ר' יצחק אבולעפיה, שהיה תלמיד חכם משכמו ומעלה אשר כל התורה הייתה ערוכה לפניו. נוהג היה לבוא לביתו של הרב אבולעפיה לעיתים מזומנות, ושני הרבנים עסקו בפלפול דאורייתא שעות ארוכות מבלי להתעייף. כל אחד מהם הכיר בגדולתו של חברו, ובין השניים נרקמו יחסי ידידות ואחוה כשני אחים ממש.

מעשה היה כאשר חלה הרב יצחק אבולעפיה במחלה קשה מאוד, ולא יכול היה לזוז ממקומו, ואף לא היה מסוגל לדבר. הרופאים שבדקו את הרב כבר כמעט אמרו נואש לחייו. כשהגיע הדבר לאוזניו של ר' שלמה אליעזר, מיהר לבקר את חברו הטוב ולדרוש בשלומו. כשנכנס לחדרו, פתח ואמר: "חכם יצחק, הנני מבטיחו שיקום מחולי זה, אבל רק אם יאמין בכוח הבטחתי, ובאותו כוח יקום ויתחזק ויהיה בריא". ענה ר' יצחק במאמצים עליליים: "אמן" בכונה גדולה. ואכן, לא אחרה להתקיים ברכתו של הצדיק, ולאחר כמה ימים קם ר' יצחק אבולעפיה מחוליו הכבד והסתובב כאחד האדם. הרופאים לא ידעו את נפשם מרוב השתוממות ופליאה, כיצד קם אדם זה מערש דווי וצועד כאחד האדם?

ימים מספר לאחר מכן יצא קול בעיר, כי אחד ממקורביו של ר' יצחק נפל למשכב ונפטר לבית-עולמו. כיוון שאותו אדם גר בשכנות לר' שלמה אליעזר, הלך ללוותו בדרכו האחרונה, וגם הרב יצחק אבולעפיה, שהיה קרובו, הלך לגמול חסד של אמת.

בעת לכתם בהלוויה סיפר ר' יצחק לר' שלמה: "כאשר באת לביתי והבטחת לי, כי אקום ממחלתי - האמנתי לדבריך בלב שלם. אותה שעה הנפטר, שעתה מובל לבית-קברות, היה בביתי ומילא פיו צחוק, פנה אל אחד הנוכחים בבית ואמר: "וכי סבור ר' שלמה אליעזר, כי כוחו רב כל כך? ר' יצחק חולה אנוש הוא ודבר לא יקימו ממיטתו" "והנה", הוסיף ר' יצחק ואמר, "קמתי ממיטת חוליי ודבריך קמו והיו. ואילו אותו אדם נענש על זלולו בדברי חכמים ונפטר בדמי ימיו". שמע ר' שלמה את דבריו המופלאים של רעו, ר' יצחק אבולעפיה, וביקשו לשומרם כמוסים עימו, לבל יפורסמו באוזני המוני העם.

פעם אחת קצב ספרדי בצפת קנה שור גדול מהערבים בחמישים דינרי זהב, והביאו לשחיטה, והשוחטים היו כולם אשכנזים, וגם הרב המשגיח על השחיטה היה אשכנזי, ולאחר ששחטו את השור היה כשר, אבל כשפתחו את מוח השור, מצאו סימן של שאלה, ולאחר שקלא וטריא בין הרב והשוחטים גמרו שהשור טרף, והקצב אשר שמע את זה התחיל לצעוק: "אוי ואבוי לי", כי העולם חשך בעדו שהפסיד את כל הונו.

אבל תיכף נזכר, שיש בעיר צפת חכם ספרדי שבא מקושטא הלא הוא רבינו, אמר בלבו: "אני אלך אצלו, ומה שיאמר לי- אני מקבל באהבה". עזב את כולם ורץ לביתו של הרב, הצדיק ראה מרחוק, איך רץ היהודי הזה, מיד הוציא את ראשו מן החלון וצעק לו: "אל תדאג יהודי, השור כשר והכל בסדר, לך תגייד להם, שיבואו אצלי לעיין בהלכה." והוא משתומם מלשמע ולראות, מהיכן ידע הרב שהוא יבוא אצלו בענין השור, אמר לו הרב עוד פעם: "לא תסתפק במה שאמרתי לך, אלא תביא אותם אליי מהר", וכשבאו לרבינו כיבד אותם בסבר פנים יפות, ושאלו אותו, והראה להם את הפסק של ההיתר של פוסקים מסוימים, ומצאו שדבריו נכונים והודו לו, ומאותו יום שימשוהו הרבה.

(פניני עין חמד)

"אין זוג לא מוצלח, יש זוג לא מודרך"

האם יש לכם מריבות וויכוחים?
מרגישים שאינכם מתאימים?
הילד שלכם מתחפף?

לייעוץ בנושא שלום בית, חינך ילדים,
הדרת חתנים/כלות עם יועצים זוגיים מוסמכים של
ארגון ביתנו החדש הפרוסים בכל רחבי הארץ

חייגו עכשיו - 1599-59-59-39

